

[Lowzow.]

skræk, når en decentralisering så resulterer i, at folk tager nogle beslutninger, fordi de har fået lov til det. Har vi afgivet beslutningsprocessen herinde, skal folk også have lov til at bruge den ude omkring, ellers er der ikke nogen mening i den. Jeg tænker f. eks. på en sag i øjeblikket i Århus, hvor der gøres et meget stærkt arbejde herinde, for at man skal blande sig i en speciel byudvikling derovre, hvad jeg synes at man absolut ikke skal. Man kan klarlægge forholdene, men det andet kan ikke være vores sag. Sådan vil vi møde sag på sag i fremtiden, fordi folkettinget pludselig siger: men det har vi jo i virkeligheden ikke noget at gøre med mere, det er nærdemokrati nu på nærmeste plan, og det skal vi leve med, det er derfor, vi har etableret det. Samtidig venter jeg jo meget stærkt, at denne decentralisering medfører en reduktion på statsadministrativt plan. Det er noget, jeg er sikker på der er mange der vil se frem til.

Det er også med glæde, jeg ser frem til, at man vil røre ved et spørgsmål, som er lidt nyt, og gå grundigt til det, nemlig spørgsmålet om vore vandreserver. Jeg mener, det er et meget, meget vigtigt spørgsmål at få undersøgt. Jeg tror, der er sagt en hel masse lidt for populært om dette spørgsmål. Der har været for lidt videnskabelige, for lidt virkelig grundige undersøgelser til opklaring af forholdene omkring vore vandressourcer. Resultatet af en sådan rapport vil sandsynligvis blive, at forholdene er vidt forskellige og der derfor i planlægningsmæssig henseende må differentieres meget stærkt. Der vil sikkert vise sig at være helt andre forhold her på Øerne i forhold til Jylland, men undersøgelsen skal bydes stærkt velkommen og bør være meget, meget grundig og bør sandsynligvis også få lovmæssige konsekvenser.

Når så ministeren skitserer sine hovedtanker for udviklingen, må jeg sige, at jeg i det store og hele er tilfreds. Der er nogle store ting, jeg er utilfreds med, men i det store og hele er jeg tilfreds. Når vi taler om, at København, Århus og Odense har nået en udvikling, der er stor nok, der er rigelig for disse samfund, så kan jeg helt tilslutte mig det. Vi kan ikke stoppe den, men vi kan i hvert fald gøre noget, for at man ikke direkte fremmer den, og prøve at regulere det

lidt. Jeg er også positiv over for tanken om, at et net af, lad os kalde det servicebyer, planlægges, altså et bysamfund af en størrelse, hvor det kan bære offentlig service på undervisningsområdet, sundhedsområdet, sociale områder osv. Jeg vil nok sige, som den radikale ordfører sagde, lad os ikke hænge os i en afstand på 15 km, det er nok lidt for bastant, det er nok lidt for ministerielt at gøre det, men en passende afstand efter forholdene. Små enheder er jo populære igen, og gud ske lov for det. Der er mange steder, de er glade for, at det lille hospital ikke nåede at blive revet ned eller ændret til noget andet, inden moden skiftede, således at de har mulighed for at beholde det i dag. Hele dette net af byer kan være med til, at folk ikke skal fjerne sig alt for langt fra deres miljø og deres egn, hvis de skal i kontakt med det offentlige liv.

Et andet punkt, som jeg også finder at man har grebet meget sympatisk an, er spørgsmålet om at udnytte de ressourcer, der er i boligområderne i storbyerne, dette at man har accepteret, at det ikke er den totale kondemnering, der skal til alle steder — der kan selvfølgelig være de steder, hvor det er nødvendigt — men en opbrydning i storbyerne, så man udnytter det, der er, så man gør det, der er brugbart, endnu bedre, og får gode forhold. Det må kunne spare os for en hel masse. Jeg tror, det sparer en hel masse mennesker for en omflytning, som kan bryde hele deres dagligdag for dem.

Derimod er jeg ikke helt enig, når vi kommer til en vejledning i udflytningsmulighederne som noget, der er obligatorisk. Ideen om, at man skal vejlede, er helt sympatisk, og hvis den er effektiv, og hvis den er god nok, og hvis den giver resultater, er der ingen tvivl om, at der er nok, der vil søge den. Men jeg er meget bange for den undertone, der ligger i det obligatoriske, i de ord, jeg læser i redegørelsen. Det taler for mig om ny administration, et par stole mere i ministeriet og et større skrivebord mere i ministeriet. Jeg er bange for, at der er noget her, der er misforstået; det kan vist klares på anden måde.

Jeg tror også, at vi skal passe på at lægge indbyggede forsinkede ting i det. Der er i øjeblikket mange klager, ikke over, at miljølovgivningen er en så generende lovgivning som sådan, men over, at der er for lange